

И започна Бончо да пуска в кутийката всяко левче, което му даваше татко му... И се радваше той, че си има тайна, която никой не знаеше...

Мина зимата, дойде засмяната пролет, зарадва се всичко. Радваше се и Бончо, неговата касичка се пълнеше. Радостен беше още и за това, че никой не знаеше тайната му.

Един ден Бончо припикаше към дома. Насреща се зададе майка му. Тя го видя, спря се и извика:

— Бончо, чедо, ела при мама!

Детето се спря, очите му се наляха със сълзи, но не мръдна. Страх го обхвана, да не го грабне майка му, та татко му да остане самичек.

Бончо заплака. Майка му го хвана кротко за ръка и, просълзена, заговори:

— Не плачи, детето ми... И мене ми е мъчно... Жал ми е за тебе. И за татка ти ми е жал, ала не мога... Не мога да го гледам сяп!

— А, ако татко прогледне, ще дойдеш ли при нас, мамо?

— Ще дойда, чедо, ще дойда, ала как ще прогледне?

— Това е моя тайна... Скоро, скоро той ще прогледне, — рече Бончо и очите му блеснаха радостни.

— Милото дете, — протена майка му, целуна го, зарони сълзи и си тръгна с наведена глава...

Бончо не каза на татка си, че е срещал майка си. Той имаше сега още една тайна... Знаеше той, че майка му ги обича.

На другия ден Бончо щом стигна в училището, хвана учителката си за ръка и на страна от другите деца ѝ заговори:

— Вие, госпожа, знаете, че татко ми е сяп. Но той скоро ще оздравее, ще прогледне!... Аз имам касичка пълна с пари... Ще я дам на доктора, той ще направи операция на татко и той ще прогледне!...

Учителката се смая. Тя погледна това мъничко, бедно дете, прегърна го и извика:

— Ти имаш златно сърце, Бончо!

На другия ден, Бончо и учителката му отидоха при професора по очни болести. Като влязоха в кабинета му, Бончо сложи касичката си пред професора. Учителката разправи набързо защо са дошли... Старият доктор погледна с учудване това малко дете.

